

dette har til Gie, og det betyder jo heller ikke Andet, end om vi efter i et rigtigt Forhold at have forbeelt Byrden imellem Landsdelene havde ladet disse betale direkte. Man har henvendt sig til Landsdelene, fordi der hurtigt skulde staffles en Naturalgjenstand tilveie, man har efter Forholdstallet forbeelt selve denne Naturalgjenstand mellem Landsdelene, og dermed er denne Sag som finantzielt Forhold mellem Monarkiet og Landsdelene afgjort; jeg troer ikke, at man vil kunne komme tilbage derfra igjen. Havde Monarkiet, istedetfor at gaae denne Vej, uden videre forlangt Hestene, saa havde man maattet sende Kommissioner omkring, til paa ethvert enkelt Sted, saaledes som det er skeet mange Gange, at betegne de Heste, som de fandt skikede til deres Brug; de havde da taget dem, taget dem ud og overladt til en senere Tid at afgjøre, hvorledes de skulde blive betalte. Man har foretrukket en simplere, regelmæssigere og lempeligere Vej, der saa at sige laa ganske for, derved at man i denne Sal gjentagne Gange har bedt om at blive af med Foderhesteshystemet, imod at ethvert Distrikt i paakommende Tilfælde gjorde de Anstrengelser, som kræves for hurtigt at staffe Heste. Dette er den naturlige og billige Vej, og jeg troer heller ikke, at der har været nogen egentlig Tvist deraf mellem de forskjellige Medlemmer, som have udtalt sig; jeg troer, at de Alle have været enige om, at naar man hurtigt skulde staffe Heste tilveie, laa dette Apparat nærmest forhaanden som Udredningsmiddel; men det, hvorom der har været og naturligt maatte komme mere Strid, det er: hvorledes Erstatning skal gives. Den Tanke, at denne Udredning skulde være et Afdrag paa en Krigsskat, forekommer mig ikke at have nogen finantziel Gyldighed. Saaledes som den ærede Indenrigsminister forklarede Sagen, er den simpel nok; naar man siger, at der efter al Sandsynlighed vil blive lagt en Krigsskat paa Landet, og at Erstatningen vil blive likvideret deri, saa er Sagen ganske simpelt den, at Finantzierne sige: „Vi have ikke i dette Dieblil Lyst til at disponere over flere kontante Midler end høist nødvendigt; vi ville derfor gjøre et Slags Laan, tage et Forstøb hos Kommunerne, vi ville lade dem udrede Udgifterne hertil og indtil Videre lade

dem sidde som Betalere, men naar de engang senere skulde betale Mere, saa blive disse Beløb likviderede. Det er imidlertid ikke klart, at noget Saadant vil skee, og derfor er den Vej, der foreligger i § 7 i den foreløbige Lov, efter min Mening den naturligste og simpleste. Deri siges, at Kongerigets Finantzier paatage sig at betale disse 150 Rb., eller hvad der bestemmes mere, og hvad der overskrider dette Beløb, ville Kommunerne komme til at bære som Udredningssum; der bliver da slet ikke Spørgsmaal om Likvidation, men de maae udrede dette Beløb til Gjengjæld for hvad de have sparet og ville komme til at spare ved at være frie for at holde Foderheste. Naar et æret Medlem her ligeoverfor (N. Andersen) idag meente, at Remonteringen for en Foderhest var godt betalt med 12 Rb., og at den ypperligt kunde holdes for denne Sum, saa skal jeg bemærke, at saaledes talte man ikke, da Sagen om Foderhestene var for her, thi da blev det udtalt, at denne Sum var langt fra tilstrækkelig, og at Kommunerne maatte betale langt mere i Foderpenge, end de fik i Erstatning; dog dette skal jeg ikke nærmere gaae ind paa. Her foreligger for det Første det Spørgsmaal, om denne Sum af 150 Rb. kan overskrides, om der er Midler til paa en forstandig Maade at overskride den, og dernæst det, hvorledes Erstatningen, naar den ikke kan udredes af Finantzierne i kontante Penge, kan staffles tilveie. Hvad det Første angaaer, saa maa der nu for Dieblillet kunne erhverves en nøjagtig Kundskab til, hvad Kommunerne have betalt for deres Heste, og dersom det skulde vise sig, at der har været betalt høiere Priser, at slet ingen eller saa godt som ingen Hest er bleven anskaffet for 150 Rb., saa vil man kunne forhøje denne Sum, ikke saaledes, at der bliver betalt Enhver Alt, hvad der er givet ud, men kun tilnærmelsesviis. Man maa lægge Mærke til, at her kun er Spørgsmaal om Heste, der ere indtil 9 Aar gamle, og har man kjøbt yngre eller bedre Heste, da er det Kommunerne egen Sag. Der er her stillet langt lempeligere Betingelser end ved de almindelige Hestudredninger, og have Kommunerne altsaa givet mere end 170—180 Rb. for hver Hest, saa er det en Velvilje af dem, idet man da har kjøbt yngre og bedre Heste, end man var nødt